

Коли тебе цілую, пахнеш літом,  
Зелом й вітрами свіжих полонин.  
І навіть років невмолимий плин  
Не дав мені усього зрозуміти.

Блакиттю пахнеш і всім білим світом,  
Медами трав і запахом жоржин,  
Хоч в небі долі журавлиний клин,  
І ми уже за ним злітаєм слідом.

Але нема жури у тому злеті,  
Коли душа народжує сонети  
Споконвіків на мовах всіх землян.

Ти можеш навіть зорі підкорити,  
Але любов, як слід метеорита,  
Десь перетне і твій меридіан.  
Вішеград